

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Stavad (S):

Jeg skal her ved andenbehandlingen alene gøre et par bemærkninger til det ændringsforslag, som er stillet af SF, og som det fremgår af betænkningen at Socialdemokratiet vil redegøre for sin stilling til ved anden behandling.

Jeg har meget stor forståelse for SF's ændringsforslag. Jeg må sige, at 1987-renteafgiften er oprævet på et særdeles tilfældigt grundlag. Vi kender de administrative problemer. Vi ved også, at der er ca. 100.000 borgere, som endnu ikke har indbetalt. Og derfor er der såmænd en ganske god baggrund for, at man har stillet ændringsforslaget, men vi ønsker ikke i Socialdemokratiet at kunne blive beskyldt for at lukke penge ud i forbrug, og derfor kan vi ikke støtte SF's ændringsforslag.

Jeg tror, vi skal gemme debatten om forslaget som helhed til tredje behandling.

Glistrup (FP):

Jubelen over kartoffel-AIDS'ens totallikvidering varmer endnu sjælene hos alle rettænkende danske kvinder og mænd, men lige i denne time går vore tanker med Nordahl Griegs ord om, at »De bedste kom aldrig tilbage«, og de, der altså blev de myrdede gidsler for dette absolutte onde, som kartoffelpesten var, uden antydning af formildende sats, var altså årgang 1987.

Og årgang 1987 var i mange henseender dem, der fortjente en bedre skæbne. Det var de mennesker, der havde troet på, hvad politikerne havde fortalt dem igennem årene om, at de bare kunne stifte gæld og have fuldt rentefradrag, og som så måtte se i øjnene, at det 74 pct.'s rentefradrag, som mange af dem havde, blev reduceret til et 51 pct.'s rentefradrag ved skattereformaftalen fra juni 1985, netop med virkning fra den dramatiske 1. januar 1987.

Samtidig skete der så det, at ved dette fuldstændig forrykte hjernesvind ovre i Finansministeriet fandt man på i oktober 1986, et par måneder før kalenderåret 1987 begyndte, og længe efter at mange med skævt regnskabsår

var begyndt på deres afgiftsår 1987, at formindskede rentefradragets værdi med yderligere 20 procentpoint. Og det vil altså sige, at man med ét hug havde brudt sine løfter så meget, så det, der var det afgørende for masser af danske familier, faldt med over halvdelen, fra 74 pct.'s fradragsret til 31 pct.'s fradragsret. Det var det, som var virkningen for årgang 1987, der var aldeles forsvarsløse, fordi de selvfølgelig under ingen omstændigheder kunne nå at omdisponere.

Derudover var det, som man kaldte forbrugsrenteafgift, indrettet sådan, at det virkelig var dem, som livet var gået imod, der blev straffet. Det var dem, som var så tåbelige, at de ikke sparede op til at købe barnevognen, til barnet var blevet 8 år, men tillod sig at sætte sig i gæld, som altid er god vane, i deres unge år. Det var fuldstændig de forkerte, der blev ramt, og straffen skal nu være livsvarig efter indholdet af forslaget, som SF søger at reparere på med det ændringsforslag, som SF nu har stillet.

Statsfinansielt vil SF's ændringsforslag formentlig ikke koste noget som helst. Situationen er jo den, at langt de fleste har indbetalt på pensionskonti, og der er jo en teknisk løsning i SF's ændringsforslag nr. 2, som deler sol og vind lige, ikke giver fuld retfærdighed til de stakkels mennesker, der er blevet ramt af det, men på den anden side klarer det på en måde, som både finans- og skatteminister kun kan være tilfredse med.

Statskassen har, bevars, fået indbetalt 110 mio. kr., men virkningen af, at dette Ting nu forkaster SF's ændringsforslag, er jo, at de derudover skal ud med inkassosager, som vil være aldeles uforståelige for befolkningen, for måske 400 mio. kr., eller hvor meget man nu skal ud med af inkassosager på den renteafgift, som alle har hørt at alle totalt har forkastet. Vi skal fra statens side køre inddrivelses af et meget, meget stort beløb, som vil kunne undgås, hvis man havde ringeste anstændighed og samvittighedsfølelse og stemte ja til det ændringsforslag, som Socialistisk Folkeparti har stillet.

Dertil kommer, at hele filosofien bag den nu heldigvis kuldsejlede afgift var så forkert, som noget kunne være. Man sagde, at når vi skal føre økonomisk politik, skal vi begrænse privat forbrug. Hvad er det dog for noget fordruekt sludder? Hvis økonomisk politik har nogen som helst mening, må den da gå ud på størst